

Gródek

Piękna wioska położona na wysokości 400 m n.p.m., w dolinie i na wzgórzach wzdłuż rzeki o nazwie Grodkówka, otoczona wniesieniami Beskidu Niskiego. Piękna wioska położona na wysokości 400 m n.p.m., w dolinie i na wzgórzach wzdłuż rzeki o nazwie Grodkówka, otoczona wniesieniami Beskidu Niskiego: od północy osłania ją Maślana Góra /747 m n.p.m./, Zielona Góra /702 m n.p.m./, Jelenia Góra /684 m n.p.m./, od południa Liszkowa Góra /751m n.p.m./

Na uwagę zasługuje wspaniały kościół neogotycki z 1911 roku.

Z punktu widokowego - Wielki Las - rozciąga się piękna panorama Ziemi Grybowskiej, a przy dobrej pogodzie widać Tatry.

Wspaniałe tereny do jazdy konnej oraz pieszych i rowerowych wycieczek. Na terenie Gródka, w rejonie Liszkowej Góry, znajdują się trzy źródła wody mineralnej o właściwościach leczniczych.

Gródek od wieków zamieszkuje ludność polska określana w literaturze etnograficznej mianem Pogórzan. Na kulturę Pogórzan z Gródka wpływ wywarła kultura Lachów sądeckich i pobliskich Łemków. Gródek najdłużej zachowywał tradycyjną kulturę ludową, z dawną zabudową, pięknymi zwyczajami, strojem i gwarą.

Historia:

Gródek był wsią królewską. Należał do tenuty grybowskiej a później do starostwa grybowskiego. Pierwszymi tenutariuszami byli kolejno Bobowscy, Jeżowscy oraz Buczyńscy. Pierwsza znana data mówiąca o istnieniu wsi to rok 1428.

Źródła podają, że tenutariusz Zygmunt z Bobowej /znany jako dowódca chorągwi Gryfitów w bitwie pod Grunwaldem/ wydzierżawił w roku 1428 na cztery lata miasta Grybów z przyległymi wsiami Białą Nizną, Białą Wyzną, Siołkową, Gródkiem i Kąclową/ Janowi Franczuchowi z Naszacowic.

Następna znana data to 1504 rok kiedy Kazimierz Jagiellończyk zezwolił braciom Jeżowskim na wykupienie królewskiej grybowskiej.

W 1526 r. tenuta grybowska była we władaniu Jana Buczyńskiego z Olszyn. W 1552 r. Zygmunt August nadał Stanisławowi Pieniążkowi trzymaną dotychczas jako czasową dzierżawę królewską grybowską w dziedziczne posiadanie wraz z wsiami przyległymi.

W okresach późniejszych prawdziwa plagą wpływającą na ubożenie ludności były szkody wyrządzone podczas najazdu szwedzkiego, konfederacji barskiej, I i II wojny światowej. W czasie II wojny światowej Gródek był ważnym miejscem dla oddziałów AK i BCh . W

rejonie Zielonej Góry była baza grupy „Zbik” z dowódcą Stanisławem Siemkiem ps. „Świerk” a potem Franciszkiem Paszkiem ps. „Kmicic”.

W lesie na Zielonej Górze w miejscu gdzie znajdowała się „Buda” partyzancka, czyli „Leśne koszary” wybudowany jest metalowy Krzyż-Pomnik z wmurowanymi tabliczkami informacyjnymi.

Na terenie Gródka i okolic działał też oddział BCh „Zawierucha” dowodzony przez Z. Popowicza ps. „Watra”.

Słynna jest solidarność mieszkańców Gródka w tych strasznych czasach. Nie było tu żadnych konfidentów ani donosicieli.